

MARIJIN OGRAČEK

NA ČAST DETETI MARIJIKI

GA VREJÜJE ZA NAŠO DEČICO
KLEKL JOŽEF, VP. PLEB.
V ÖRENDOVCIH.

Izhaja vsaki mesec 8. na spomin 1. dečinskoga dneva
septembra 8. leta 1931.

CENA NA SKÜPNI NASLOV LETNO 4 DIN.

Pišemo si.

Stric so dobili od naše drage dečice več pišem. Dosta lepoga njim pišejo. Tū objavimo njihova imena ki so njim pisali. To pač vsaki piše, da je z Ogračekom jako zadovolen i strica prav lepo da vsaki pozdraviti. Poleg toga pa ešče sledeče leži našim malim na srci: *Kreslin Jožef, G. Bistrica*: Delajmo, delajmo, v nebesaj bomo počivali. Širiti dober tisk je edna najlepših nalog". *Piv Mimica, Martjanci*: Ograček vsi radi čtemo. *Kreslin Matilda, G. Bistrica*: „Naši naročniki komaj čakajo, gda pride Ograček, šteri nam je tak jako hasnoviten.“ *Litrop Joško, Renkovi*: „Sv. Jožef naj vam sprosì veselo sodbo, ka bi prišli vu nebesko kraljestvo.“ *Prkič Rozika, Noršinci*: „Zdaj se pripravlam k prvimi sv. obhajili, kak preveč Jezušā želem. Bog plačaj za Ograček, šteri me tak lepo pripravla za Jezušekov sprejem.“ *Marió Matjaš, Odranci*: „Moj mali listek, ki vam srčne pozdrave prinaša, sprijmite.“ *Legen Marija, Noršinci*: „Z velikov močjov sem delala, da bi se kem več naročnikov nabralo na Ograček. Dva noviva sem pridobila.“ *Fujs Rafael, Prosečkaves*: Štirje smo bratje, trijo hodimo v šolo, najmlajši Jožef je pa komaj 4 leta star, a li že zna od Marijike popevati, ka se je od nas starejših navčo.“ *Geder Anton, Tišina*. „Tišinska deca ščemo čteti Ograček, prosimo vas, da ga pošlete na moj naslov.“ *Pintarió Frančiška, Gerlinci*: „Jaz sem širitelica 10 Ogračekom, razširjam pa tudi teliko Marijinih Listov. *Novinšček Anica, Čentiba*: „Z veseljom vam naznanjam, da ne samo mi deca, nego ešče naš g. vučiteo, koga tak radi mamó, majo naročen Marijikin Ograček. Smo se ž njega na pamet navčili lepo pesem: „Lelja bela je cvetela v rožnatom ogračeki.“ Pa nesamo, ka smo se je navčili, nego spevati jo tudi znamo. Naš g. vučiteo jo naprej igrajo na gosli, mi jo pa za njimi spevlemo, pa nam lepše ide, kak peterim goslarom.“ *Völgyi Matilda, Čentiba*: „Rada hodim k meši, samo ka nemam ne čisla pa ne molitvene knjige.“ *Uten Anica, Lipovci*: „Gda Jezušā mamó pri sebi, te smo najlepša mi deca. Lepo popisujete naše dopise v Ogračeki, vsi naši domači to z menov vred radi čtejo. Rada bi mela malo vekšo molitveno knigo, o če bi mi jo mogli poslati.“ *Cigüt Marjeta, Torma Monjika, Kebeł Elizabeta, Ferenc Marija, D. Lendava*: „Prav rade se včimo vse štiri, pa rade poslušamo gospoda. Za pridnost bi rade mele rožnivenec, pa kajkoli bi gospod dali.“ *Geder Kristina, Ropoči*: „V šolo rada hodim, rada se včim i molim sv. rožnivenec.“ *Lončar Marija, Noršinci*: „Pišem vam že drugoč, pa neste mi dali ešče odgovora. Z Legenovov Mariškov sve štele vsaka deset naročnikov dobiti, a teliko neje pristopilo, nego 15. Zdaj je nosive tak, ka je ona doj po vesi nosi, jaz pa gori. Moja mati se vam jako zahvaljujejo za Ograček.“ *Seroc Anton, M. Sobota*: „Nabrao sem 42 naročnika i polovico naročnine že plačao. *Kanió Zvonimir, Hotiza*: „To ti pošilam, dragi Striček, obe vganki, ki sem jih rešo. V tom pismi se ti prvokrat oglašam, zato je ne vrži v koš.“ *Gubió Jožefa, Trdkova*: „Dosta lepoga i veseloga se navčim v Ogračeki.“ *Horvat Martin, Sr. Bistrica*: „Z srčnim veseljom čtem Ograček. Marijin List je tudi jako lepi. Hodim v 4. razred, g. vučiteo me rad ma, zato ka najbolje znam.“ *Holcman F. M. Črnci*: „Marijikinih Ogračekom nega dosta pri nas, zato ka je preci drugovercov. Zato pa jaz vsaki večer i vsako gojčno molim k Marijiki, ka naj tudi te naše brate pripela z naopačne poti na pravo pot. Pa mislim, ka me Marijika že pošlähne, i usliši moje goreče prošnje. Pa tudi vas prosim, da vi z drugimi našimi brati i sestricami pomagáte po molitvaj rešiti naše brate i sestre z krive poti.“ *Korpič Kristina, Čepinci*: „Hvala lepa, Striček, da ste nam poslali tak lepe vganke.“ *Čontola Ana i Justina, Žilavec Marta, Pertoča*: „Brez greha moramo dušo občuvati.“ *Küzmió Štefanija, Pertoča, Kosodnar Marta, Ropoče, Gombec Karol, Vočeslavci, Mencigar Jožef, Ropoče, Flicko Marija*: „Grehl se protipostavljajmo, hodimo k obhajili, to je dečinska dužnost.“ *Korpič Jurij*: „Prav lepo vas pozdravljam, z dečicov vganke rad vgonjavam.“ *Törnar Cila, Črenovci*: „Najbole se mi je dopadnola pripovedka od Mladoga romara.“

Draga mi dečica! Iz vaših mnogih pisem vidim dvoje: 1., da se vsi veselijo Ogračeki i 2., da se nešteri tudi učite iz Ogračeka. Vsi se lepo učite iz Ogračeka dvoje: prav lepo živeti, vrli, bogavni biti, najbole pa radi hoditi k sv. obhajili ali prečiščavanji. Ogračekov namen je to, da te vsi dobri Marjiki pajdaše i pajdašice, ka te vsi gostokrat hodili k Jezuš. Ob drugim pa Ograček, da je vaš list, morate bole širiti. Dvakrat teliko ga mora biti, kak ga je, da vsako dete pride do njega. Zato je tak po ceni. Mesto cukra, mesto šifric ali figic, mesto cigaretinov si kúpite Ograček. Joj, ka sam povedao: „cigaretlinov?“ Da, tak je, vido sem neštere i vidli so je i drugi gospodje, kak so nešteri dečkeci za plotom se slinili z „čiki“, štere so starejši ta zmetali, sledkar pa so si ešče celo kúpili pa kadili, ka se njim celi svet vrto okoli glave. Tak pač ne! Vse vas rad ma i zato vas kara pa prav srčno pozdravlja:

Stric.

Pošta.

Sabo Neža, Dolió. Flisar Viktor i Karas Alojz, Petanci. Kováč Peter i Vernar Števan, Čepinci. Mesarió Alojz i Matko Alojz, Izakovci. Pozno je prišla rešitev. A pohvalim vas, da ste se pobrigali za njo. Mesarič naj vgoni, ka je Mesarič pa ne Mesarič. *Cigút Marjeta i tovarišice, Dol. Lendava.* Javite se pri vašem g. kateheti i oni naj pišejo strici, ka ste si zaslúžile, pa te tisto dobite. *Ulen Anica, Lipovci.* Ti ravnotak napravi, pa te dobiš vekšo molitveno knigo. *Völgyi Matilda, Čentiba.* Pri g. dekani se zglesi i oni naj mi naznanijo, ka boš raj mela, čislo ali knigo pa te edno ali drugo dobiš zavolo siromaštva. *Geder Anton, Tišina. 19.* Mi smo na g. plebanoša naslov pošilali Ogračke. Javi se pri njih, keliko de ti jih trbelo, ka mo te teliko ta pošilali. Hitro to zvrši! *Šbül Marija, Naskova.* Od rožice bi mogla poslati rešitev. *Geder Mariška:* Molitvico išči v Soboti pri g. Edšidi.

Zahvala. Toplo se zahvaljemo preč. zavodi Marijinišča v Veržaji, šolskih sester v Slov. Bistrici i č. sestram Karmeličankam na Seli pri Ljubljani za iskrene čestitke k vrejüvanji Marijikinoga Ogračeka. Istotak se zahvaljemo vsem preč. gospodom dühovnikom, g. vuóitelom i vučitelcam pa vsem dobrim dühšam za širitev i naroóitev toga maloga lista. Marijika naj vam vsem kak dragim našim malim širitelom i širitelicam v obilnosti povrne ves trüd i vso lübezen, ki jo žrtvüjete za naše male. Vrednik!

REŠITEV VGANK.

Rešitev vgank 4. snopiča bi se mogla etak glasiti: 1. Stric nikaj neso zgrabili. Pokao je za njim podplat, šteri je dolšo z črevlov. 2. Mrtvo telo ne more priti nazaj, sagati pa mora vsakoga od greha i pekla. 3. Gda nas kaj straši, moramo dobro poglednoti tisti zrok, zavolo šteroga se strašimo.

Rešitev vgank so poslali sledeči: *Črensovci:* Gabor Katica, Ritlop Ivan, Dominko Števan, Novak Števan, Plej Kristina, Režonja Marija, Kikel Matjaš, Režonja Adam, Törnár Čila, *D. Lendava:* Cigút Marjeta, *Sr. Bistrica:* Hrebrića Martin, Kramar Marija, Godina Marija, Krapec Ivan, *V. Polana:* Žalig Anica, Gerič Josip, Törnár Katica, Hozjan Gizela, Žalig Marija, Balažek Gizi, Kelenc Števan, Püčko Marija, Salaj Ivan, *G. Bistrica:* Tkalec Marija, Čigan Treza, Raj Marija, Kreslin Jožef i Matilda, Gjörök Ignac, *Nedolica:* Čeh Anica, Gjörköš Barica, Törnár Verona, Radoha Verona, Čeh Marija, Čeh Števan, Nežic Veronika. *Odranci:* Hajdinjak Martin i Alojz, Zadravec Mihal, Vegič Jožef, Antolin Martin, Zadravec Marija, Antolin Števan. *Satahovci:* Drvarič Marija, Štiblar Antonija. *M. Sobotá:* Kerec Josip. *Gerlinci:* Vogrinčič

Millka. *Vandavog*: Geder Mariška. *Ropoda*: Žilavec Marta, Kosednar Marta. *Krašči*: Kuzmič Stefanija. *Pertoča*: Kous Jožefa, Čontola Justina. *Lipovci*: Sterniša Alojzija. *Renkovi*: Litrop Joško. *Vadarci*: Kerec Dragica.

Što je rešo? *Popolnoma nišče neje rešo*, nego najlepše je rešo i si zaslužio knjižico „Sreča“ Horvat Jožef, M. Polana hš. 56. Njegova rešitev se etak glasi: 1. Stric so zgrabili torbo, ka so meli na hrbti. 2. Mrtvo telo nemre nazaj priti i nikoga sagati. 3. *V takših prilikaj gda nas kaj saga moremo preiskati, ka je ka nas straši: jeli oseba, ali žival ali druga reč*. Vsaki je nači vgono, te jedini to zadnjo pitanje dobro. Najprle se naj pogledne, ka bi nas sagalo, ar se ljudje dostakrat sagajo brez potrebe. Za njim je najjakše rešila Raj Marija iz G. Bistrice zato dobi peresnik z perom. Vsi ovi so nekaj rešili, zato dobijo stricovo zahvalo za marljivost i brigo.

VGANKE.

I.

Moja zlata . . . — a,
 Da bi mi še . . . — a,
 Bi te jaz po . . . — a,
 Nikdar več ne . . . — a!

Kde so pike, tam naj se nadomestijo reči. Ki najde najprimernejše reči, dobi za nagrado knjižico „Roža, deklet“. Rešitev se mora poslati do 15. juna.

II.

NO ČE NAJDETE?

Priloga M. lista I z njim Novin.

Izhaja vsak mesec o.

Cena na študentski naslov letno 4 Din.

Kakše detece je bila Marijika?

Marijika je bila *čisto* dete. Nikdar neje nikaj grdoga mislila, nikdar neje nikaj grdoga gučala, nikdar neje nikaj grdoga kazala, nikdar neje nikaj grdoga delala. Tak čista je bila, ka se njej je sam Bog čudivao, kak čtemo v svetom Pismi, tisti Bog, ki je neskončno čisti. Tak čista je bila Marijika, da je vsaki, ki jo je pogledno, včas namesti čistejši gratao. Tak čista je bila, da je tisti, ki jo je pogledno, včas namesti zgubo vsako grdo miseo i je zľubo čistočo.

Drago detece! Gda so te okrstili, si dobilo na dušo miloščo posvečujočo, to je tak lepo obleko, ka takše ne zmoro celi svet. I ta obleka, ta posvečujoča milošča boža ma na sebi edno takšo rožico, tak dišečo i tak cvetečo, ka sami angelci boži si zaželejo to rožico, pa je nemorejo dobiti, samo čuvati jo smejo. Znaš drago detece, ka je to za cveteče i dišeče rožice? Ta rožica se zove ravno *čistost*, *ali nedužnost*. Nebesa so neskončno lepa. Ali nitj v nebi nega nikaj lepšega, kak je nedužnost. O, drago detece, zato te pa napelava hūdi dūh, ka bi ti kaj grdoga mislilo, gučalo, kazalo, delalo, ka bi ti vzeo to najlepšo rožico, ka bi jo potrgao, raztlačo. Zna on, ka nega vekšega veselja za dobroga Jezusa, kak je ta rožica nedužnosti; zato bi jo rad vničo i zapravo, ka ljubleni Jezus ne bi meo veselja nad njov, nad tebov, drago detece. Hūdi dūh najmre preveč sovraži Jezusa samo zato, ka je hūdoben, Jezus pa tak neskončno dober. Naj more zato Jezusi pokazati svoje srde, te skušava na grdostijo. Da če ti kakšo veliko grdostijo samo rado misliš ali gučiš ali delaš, te ti vzeme to lepo

rožico, jo zblati i Jezuš s tebov razdreseli. Pa naj se to ne zgodj, zato vidiš na sliki više, kak' detece Marijika okapa to tvojo rožico, tvojo nedužnost. Lelijo okapa. Lelija je podoba nedužnosti. Marijika jo okapa, zato ka je bila najčistejše dete i zato, ka ona vsako dete reši nečistosti, štero jo prosi za to. Prosi jo zato, drago detece, prosi Marijiko vsaki den za to miloščo. Zdehni vsaki den, gda staneš i vsaki večer, gda ležeš, pa šče čerez den, če bi ti kaj grdoga sililo v düšo, zdehni z največšim viupanjom: *Marijika, reši me nečistosti!* I Marijikin glas, ki izhaja iz najčistejšega srca, odžene grdoga, zamazanoga peklenščeka, tvoja rožica nedužnosti pa precvete šče lepše, kak je dozdej!

DEKLICA I MATI.

„Mati pokažite mi pot,
po šteroj se najde Gospod!
Je na konci sveta,
ki v nebo pela?“

„Kak naj ljubim Marijo,
ka srce bi čutilo?
Ka roke njej plele?
Kje noge hodile?“

„Ta pot neje na sveti,
v tvojem srci se sveti:
lúbav do Marije
ti nebo odkrije.“

„Dete si Marijino,
srce daj njej dečinsko,
V roke čisto vzemi,
venček v cerkev nosi!“

Srčen.

Gde je i kakši je Jezošek?

Si čulo že drago detece to reč „Telovo?“ Po Risalaj, gda mine 10 dni, te tisti četrtek se obhaja jako lepi svetek, šteromi pravimo Telovo. Zakaj njemi pa pravimo Telovo!? Zato, ka se te den sveti, časti, moli edno telo. Kakše telo? Telo našega Gospoda Jezuš Kristuš, ki je skrito v Oltarskom Svestvi. Tisti beli krüh, šteroga mešnik pri svetoj meši v roke vzemajo i pri podigavanji posvetijo, ali, kak nači pravimo oživijo, tisti krüh se nosi okoli. Tomi krühi pravimo hostija. Hostija je latinska reč i pomeni po našem aldov, ali žrtev. Aldov, ar se aldüje, darüje na oltari, žrtev, pa ar žari ob lübezni do nas, kak je žarelo to telo na križi vu velikoj bolečini, velikoj smrtnoj vročini za nas i je tüdi vmrlo za nas na njem, da bi mi vekomaj srečni bili. Ta hostija, to bože telo se nosi okoli v precesiji te svetek, zato se zove te den Telovo. Samoga gospoda Jezuš presveto bože telo se zdigne z oltara i se nese okoli po cestaj i se da ž njim štirikrat blagoslov na vse düšice. Vidiš drago detece, Jezuš zapüsti oltar tüdi, ne ostane vsikdar v cerkvi, se zdigne ž nje i se da nositi okoli po celom sveti, da bi po celom sveti poživo vero, ka on med nami prebiva i bi celi svet od njega proso vsu pomoč i bi celi svet njemi davao hvalo za to veliko dobroto, ka med nami prebiva. Zato se nosi oki Jezuš na Telovo. Ti boš ga tüdi vidilo drago detece. Blüzi njega boš deklica rožice trosila;

blüzi njega boš deček ministrant; blüzi njega te šli vsi v precesiji; vse de vas gledao. I gda de vas gledao, ka de vido pri vas? Vido de nesamo tisto ka te delali, kak te molili, kak te se oponašali. On de vido vse vaše misli, ka te si mislili i ka te želeli. Vse, ka do tiho šepetale vaše vüstnice, de on čüo. On je najmre vseviden. Pred njim se nikaj ne more skriti. On izpod beloga krüha vse vidi po celom sveti, vsako miseo i vsako želo; opazi vsako reč i ovara vsako djanje, je što svedok ali ne, se kaj vudne doprinese, ali pa v noči. Zato pa kajkoli boš delalo, detece, pri telovskoj precesiji, kakšteč boš daleč naprej od njega, ali daleč nazaj, on de vse vido. Pa on tüdi nikaj ne pozabi. Ka ednok vidi, nidar več ne pozabi. Zato kajkoli boš delalo, drago detece na Telovo, to Jezuš nikdar ne pozabi, ne dobro, pa ne slabo. Zdaj mi te povej odkrito, ka bi rado bilo, da bi Jezušek ne pozabo?! Jeli to, kabi Jezušek nikdar ne pozabo, ka si se sünjavalo pri precesiji?! Ali togá naj ne pozabi nikdar, ka ne si molilo, nego samo zijalo pri obhodi? Ali to naj ne pozabi, ka si se smejaló i ne molilo, druge podregavalo i ne spevalo?! Ali to naj ne pozabi, ka si niti v precesiji ne šlo, nego kjer za plofmi se zmenjalo, pa šče kaj drugo slaboga delalo?! Jeli, ka to ne bi rado bilo?! Zato pa na Telovo naj Jezuš z monstrance vidi našo deco vso pri precesiji! Samo tisti naj doma ostanejo, šterim to stariše zapovejo. Vsi ovi pa naj idejo k Jezušu i pri celoj precesiji naj lepo molijo sv. čüso, ali spevlejo, okolj ne gledajo, i z drugim ne gučijo kak samo z Jezušom. Tomi de se veselio Jezuš. Ešče bole pa te vi sami, draga dečica, veseli, kda pride vaša zadnja vüra. Te de vam Jezuš najmre plačo delio. I najvejšo plačo ravno za dobro oponašanje da pred najsvetejšim Oltarskim Svestvom.

Telovske lelije.

Pripovedka.

Trezika je bila dete siromaških starišov. Oča so njej mrlí, ka niti ne jih pomlila. Mati dovica so sami ostali z četverov drobnov dečicov. Najmlajša je bila Trezika. Zdaj komaj je začela hoditi v šrti razred. Včila se je jako dobro, še boše se je pa oponašala: Zato so jo radi meli i gospodje vučitelje i gospod verovučiteo. Gospod verevučiteo so jo določili pred Telovim; ka de v prvoj vrsti stala med tistimi deklicami, štere do pred Jezušom rože trosile. Kak je to čüla, jo je bridki joč zgrabó „Ka pa jočeš“, jo pitajo katehet „se ne veseliš ti Jezušeki?“ — „Preveč rada ga mam, ali zato jočem, ka ne bom mogla pri njem biti!“ — „Zakaj ne boš mogla pri njem biti?“ „Prvič nemam beloga obleča. Vse deklice majo bell gvant, jaz ga nemam. Obrdrugim pa zato, ka samo edno rožico mam v našem ogradi, ta pa ešče neje precvëla. Zato nemorem, če ravno bi najraj bila, v precesij priüsti

deklicaj biti, štere do tak srečne, ka do rože trosile Jezuški. O kak rada bi je jaz tüdi?!"

Gospod katehet se zamislijo: „krasna düšica, čuvaj jo dobra mati Marija!“ Na to pa deklici pravijo: „Prosi dobro nebesko mater Marija, ona ti že poskrbi i obleko i rožice.“ Bila je v tistoj fari edna jako bogata dovica. Te bogate dovice deklica je hodila z Terezikov v eden razred. Ime njej je bilo Mimika. Mimika je doma povedala, da Trezika ne more biti pri precesiji ž njov vred v ednom redi i rože trositi Jezuški zato, ka nema beloga gvanta. Povedala je tüdi, kak bridko se je zatogavolo Trezika razjokala. Mati Mimikina je bila jako skopa. Gda je to čüla, je samo teliko pravila, ka če nema, pa nede trosila, tomi nišče neje kriv? Nato pa proti hčerki: „Ti boš pa mela najlepši beli gvant, pa celo šče pajčolan, šlar ti bom küpila. Tak boš zgledala, kak kakša kraličica.“ „Mama, ka pa ka bi mesto šlara raj küpila Treziki eden beli obleč, jaz sam zadovolna z belov oblekov brez šlara tüdi. Gospod verovučiteo so nam najmre pravili, ka kembelo prosto smo oblečene, tem raj nas ma Jezuš, zato ka se je on tüdi prosto oblačo ka njegova mamika, Marija tüdi.“ — Mater so čemerje zgrabili, pa je osorno odgovorila: „Šlar boš mela, kodiš pa naj doma ostane, če nema s kem se obleči. Hodive v bunto, da ti küpim svioni obleč i najlepši šlar.“ Prijela jo za roko i šle ste. V srci je preveč bolelo dobro Mimiko, ka je mati fak surova, ali bogala je i šla ž njov. V trgovini je bila velika izbira. Mati je nad vse hvalila sviono, belo obleko. Mimiki pa, ki je bila podedüvala očino ponizno naturo, te cifer nikak nese je vido. „Mama, meni se ne vidi ta obleka. Gledaj, kak je teška?! Pa viš, vsaki den skoro ide dešč, zna nas na Telovo tüdi doleteti kakša kratka ploha, pa de konec lepomi obleči. Pa znam se šče prehladiti.“ Nikaj ne pomagalo. Mati jezebrala teško svilo i lepi rožnati pajčolan pa je pozvala šveljo, da pride i zmeri i lepo zašije obleko Mimiki za Telovo.

Trezika je svojoj mamiki ovadila, ka so jo gospod katehet odebrali za prvo, ki de rožice trosila pred Jezušom i tüdi kak se je na to razjokala i ka so njej na joč pravili. Dobra siromaška dovica je tolažila svoje dete i Treziki pravila: „Dete moje, ve Jezuš ne gleda na belo obleko i na razcvetene rože v košari; nego on gleda najprle na srce; če je to belo čisto, če to cvete v lübezni do njega, ki v Oltarskom svestvi prebiva, te si blüzi njega. Čeravno ne boš naprej, nikaj zato draga Trezika, Jezuš de odzajaj s tebov bole zadovolen kak z vnogimi drügimi, ki iz gizde silijo naprej i mečejo rože. Te si slüžijo kaštigo, ti boš pa mela plačo. Glej, Marija ne je zato dobila Jezuša za svojega sina, ka je bila lepo belo oblečena, nego zato ka je bila prosto oblečena, ka je bila ponizna i čista.“ Trezika se je pomirila. Žela po rožaj i belom obleči pali ne vgasnola vnjej, nego še rasla. Rada de zadnja, a želela je pa vendar biti v vrsti med deklicami rožaricami z ko-

šaricami, ki do dišale od lepih Jezušovih rož. I da je bila dobro Marijino dete, je vse svoje zadeve vsikdar toj dobroj nebeskoj materi odkrivala i od nje vse prosila. Tak je tüdi zdaj včinila i svojo želo po obleki i rožicaj njej odkrila. Ravno devet dni je bilo ešče do Telovoga. „Devetdnevnico bom opravila pred Telovim i prosila Marijo, kak so mi g. katehet povedali, naj mi pomaga, ka bom smela rožice trositi pred njenoga Jezuša“. Vsaki den je šla v cerkev, bila pri svetoj meši i opravila pred Marijinim oltarom lepo molitvico „Pozdravljena bodi kralica, mati milosti, življenje i sladkost naša bodi pozdravljena.“ Goreče je prosila Marijo z popolnim dečinskim zavüpanjom, naj jo pomore, naj jo poslühne, ka mama pride do nekšega slüža i njej küpi belo obleko. Rože pa že dobi kde v občini. Na peti den se je prečistila. Po prečiščavanji je sladki mir prišo v njeno düšo, žela po belom obleči njej je nikam minola. Bila je pripravljena brez bele obleke i rožic hoditi v precesiji čeravno zadnja i tak dičiti Jezuša. Spoznala je, ka je to lübleno pred njim. Zato je ponovila pri svojoj prošnji: „Dobra mamika, Marija, samo tak mi poskrbi belo obleko, če de to Jezuši lüblenejše, kak pa če bi brez nje šla v precešiji. Kak on žele, tak naj bo, drüge žele nemam, kak jo on ma“.

Komaj je to zmolila, opazi, da idejo g. katehet na spoved nekšemi betežniki. Obrne se od Marijinoga oltara, pred šterim je klečala i pozdravi svojega Jezuša v rokaj mešnikovih: „Molim te dober Jezuš, blagoslovi betežnika, kam se paščiš i ga ozdravi, če de tebi na diko, če pa ne, te njemi dáj srečno smrt!“

Zvünaj cerkve zve, da se gospod paščijo k Mimiki na spoved. Naglo njej je hüdo postalo to noč, ma veliko vročino i se morajo paščiti, da ne zamüdijo, da jo najdejo šče pri zavesti. Zdravnik je dognao plüčnico. Kak je to zvedila, se je paščila za spovednikom i prišla v hišo Mimikino. Tü je bilo že dosta lüdi, največ pa dece. Mimiko so radi meli, ar je bila jako dobra i smilena i je deci rada davala iz vsega, ka je od mame dobivala. Treziko je Mimika pa posebno rada mela i obdarüvala zato, ka je bila kak ona brez oče, i ka je bila sirota.

Gda je prišlo na vrsto sveto prečiščavanje, se je vsa deca z pobožnostjov vrgla na kolena i prosila dobroga Jezuša za vrlo Mimiko. Posebno goreče je pa molila za njo Trezika. Pajdašica za pajdašico. Sirota brez oče za bogato i smileno dete brez oče. Gda je zmolila i so se g. katehet domo povrnoli, je stopila k Mimiki i jo srčno lepo pozdravila i pitala, kak je prišla tak naglo ta nevarna bolezen? „Prehladila sam se, gda sem gvant probala“, je odgovorila Mimika. Beli svioni gvant je mogla probati v mrzloj sobi i te ž njim gor pa dol hoditi tak dugo, ka se je segrela. Mati je najmre štela viditi, kak se gible njena hčerka v svionoj

**Milost, vsmilenje, moj Jezuš, v zdajšnjih nevarnostih!
Pokrij nas s svojov krvjov! Amen.**

obleki. Njena gizda ne bila zadovoljno z ednim pogledom; dugo je štela dete gledati, dugo je moglo zato to semtam hoditi, dokeč ne seje segrelo. Zdaj pa te pomali se slačiti v mrzloj sobi, štera ne dobivala sunca, je povzročilo prehlad i prišla je pljučnica.

Beteg se je naglo pohujšavao; višpanja za ozdravljenje neje bilo. To je zvedila mati od zdravnika i se ne dela potolažiti. Z ob-
vupnjom je kričala. „To edno mam, pa to mi vzemeš, nesi pravičen!“ Ali komaj je te grešne reči spregovorila, se njej je stro-
sila dišnavest i njej na oči vrgla: edno želo je mela tvoja hčerka edno, samo to, da bi siroti Treziki dala mesto šlara beli gvant za Jezusa, pa nesi njej je spunila. Sram jo je bilo na to očitanje, ali potrta si je Poglednola je teško dihaloče dete i zajokala: „To edno mam i to mi jemleš. Nesi pravičen“ Trezika je čula te reči; zdaj se je zdramila i malo k sebi prišla. „Mama, ne guči tak, ve dober Jezus mesto mene drugo hčerko da tebi. Trezika je sirota, vzemo njo mesto mene. Rada de te mela, kak sem te jaz rada mela.“ — O moj Bog, odpusti mi, grešila sem proti tebi: Vmirajoče moje dete me vči, da nesam prav ravnala. Ravno zato mi je jemleš, ar sem bila pretrdoga srca do te sirote.“ Tak se je tolažila pa li jokala.

Na predjütro Telovoga je Mimika z blaženim smehom spregovorila zadnje svoje reči: „Jezus me zove, idem njemi rože trositi. Trezika naj ma moj beli gvant.“ Nato je zaspala za večno. Mati je bridko jokala za njov. Nikak nese je dala potolažiti. Oblekla jo je. Venec njej je dala na glavo, svionl beli gvant je tak lepo stao k zelenomi venci, šteroga so krasili ščipki dišeči. Šlara ne njej je položila. Pokojna ne ga je štela nositi. Nesla ga je nazaj v bunto i kupila je za njega prosto belo obleko i jo hitro dala zašiti. Za koga? Za Treziko. Deteti je glas poslala, naj pride pajdašico gledat. Prišla je i preveč se je žalostila pri njej. A z ednim pa je tüdi vesela bila, vesela, ka je Mimika tak blaženo lepo vmrla. Pri „Jezuši je Mimika.“ Tak je tolažila njeno mamiko. I toj seta tolažba zdela, kak da bi njej to vüsta njene Mimike šepetale. „Tolažiš me po Treziki, drago moje detece. Zato pa spunim tvojo volo. Treziki sem dala zašiti beli obleč za jütrašnje telovsko precesijo, naj trosi rože mesto tebe pred Jezusa i molj za tebe i mene.“ Tak si je zmisllila pri trügi Mimikinoj mati njena tužna i tak je tüdi včinila: Z blaženim smehom je nesla Trezika beli gvant domo i ga materj pokazala. „Gde si ga pa dobila?“ jo pitajo mati. „Mati pokojne Mimike so mi ga dali, na to jih je prosila Mimika pred smrtjov. Vütro bom ga mela pri precesiji i bom rožnarica mesto nje; ešče rož so mi teliko natrgali, da de puna moja košara, ka je Jezuši natrosim mesto sebe i Mimike. V tom gvanti bom tüdi Mimiko sprevajala na pokopališče.“ „Drago dete“, odgovori mati, „bodi zahvalno toj dobroj gospej i dosta molj za njih pa za njihovo Mimiko.“ „Bom draga mama.“

Telovska precesija se je sijajno obnesla. Naroda je bilo kak

že vnogo let ne; zvedili so najmre za Mimikin slučaj i trumoma so prihajali k procesiji pa k njenomi mrtvomi teli. Šolska deca se je vsa zbrala i bila jako pobožna pred Jezušom. Molila je sveti rožnivenec za Mimiko i prosila Jezuša, naj nje tudi čuva, ka ostanejo tak nedužni kak je pokojna bila. Najbole goreče je pa molila za pokojno i njeno mamiko Trezika. Skuza za skuzov se je zblestela v njenih očeh i prosila Jezuša: „Mimikinoj mamiki pošli tolažbo!“ Po precesiji je bio sprevod. Vsako oko se je zaskuzilo, gda se je nedužnoga deteta drvo postavilo na dvorišče i

Jezušek, ki ga pri sv. prečiščavanji ali obhajili k sebi vzemem, je Marijin sinek. Njo bom zato proso i prosila, da mi ga dostakrat da.

gda se je začeo cerkveni obred, ki je v imeni pokojne slovo jemao od njene drage mamike, od njenih tivarišic, od njenoga vreloga kateheta i od dobrega vučitelstva. Vse je jokalo. Najbole je pa jokala mala Trezika za dragov pajdašicov. Pretužnoj materi pokojne je bila ta lübezen Trezikina na veliko tolažbo. „Kak rada jo je mela!“ — si je zgučala. Potem pa dale plela svoje misli: „Ve če je hčerko tak rada mela, te de mater njeno, ki nema zdaj več nikoga na zemli, vendar tudi rada mela“. Tak si je premišlavalala i zgučavalala že med sprevozom, bole pa po njem. Pa se je odločila. Ešče tisti den je poslala po mater Trezikino i jo oprosila, naj njej izroči Treziko, ona de njoj mati. Sirota je rada mela svojo dobro hčerko, ali da je vidila, ka pride v dobro mesto, kde de mogla spunjavati svoje verske dužnosti, ar mati pokojne poleg skoposti i gizde ne mela vekše falinge, je verno hodila k božoj službi i k svestvam. Skopost i gizdo je pa boža roka zdaj popolnoma strla v njej z smrtjov jedinoga deteta. Tak jo je rada dala vkraj, naj bo dete blaženo i srečno.

Gda je prišla domo, je naznanila to Treziki. I ta? „Mamika,

če ti želeš, bom šla. Jaz te tak rada mam, da bom raj sirota pri tebi, kak bogatica pri gospej mami pokojne Trezike. Ali če ti tak želeš, te bom šla i bom tak verno dete novoj mamiki, kak sem tebi bila i kak njej je bila Mimika. Pa gda morem iti?" „Ešče dnes žele gospa, da jo potolažiš mesto zakopane Trezike“. „Naj bo, šla bom. Ve je Jezuš dnes tudi zapüsto svoj dom, sveti tabernakl i prišo med nas, da nas blagoslovi. Jaz zato tudi dnes zapüstim svoj dom i idem v svoj novi dom. Prosim te pa mamika, da me blagosloviš pred odhodom“. Mati jo je z genjenim srcem blagoslovila i odpravila k novoj mamiki. Gda ste z hiše stopile, je Trezika ešče ednok poglednola v svoj ograçek, svojo jedino lelijo, štera ešče dnes neje precvela, da se poslovi od nje. Ali, što more popisati njeno veselje! Lelija je precvela i zadišala prijetno. „Mamika, vtrgnem jo i odnesem novoj mamiki i njej povem, da ščem biti lelija, čista deklica, kak je bila Mimika i jo bom lübila kak jo je pokojna. Lelijo pa vse tri odnesemo na grob Mimikin kak svedoka, da bom čista lelija“. „Drago moje dete“, odgovori mati, „vtrgni jo i nesi jo“. Med potjov, da jive ta pelala mimo cerkve, sta obiskale Jezüsa v najsvetejšem Oltarskom Svestvi, ga molile i prosile za njegov blagoslov potem pa za Marijino obrambo pri njenom oltari.

Mimikina mati, gda je ovarala prihajati Treziko, si je zbrisa skuzne oči i v nebo se zaglednola. Vüsta so njej šepetale. Ka koli? Poslušajte, zarazmite! „Večni Bog, kak se ti naj zahvalim, da si me tak blagoslovo? Dve leliji si mi dnes vtrgno: edno si posado v nebo, drugo si mi pripelao v hišo. O kak lepe so te telovske lelije, ki mi jih je odgojo tvoj boži Sin v Oltarskom Svestvi!“ Obinola je Treziko, küšnola i s sladkim glasom ponavala: „moje drago, moje lübleno dete!“

Trezika njej küšnola roko i odločno povedala, da njej šče biti tak dobro, tak čisto dete kak je bila Mimika. Zato je prinesla za spomin svojo jedino rožico, lelijo, ki jo je gojila v ogradi i ki je zdaj precvela. „Nesimo jo na grob Mimikin, njena prošnja je pognala v cvet to moje rožico, ta naj bo zato svedok, ka bom verno držala, ka sem vam draga mama obečala, da bom vaše dobro, vaše čisto dete, kak je bila Mimika, ka te meli nad menov samo veselje.“

Z nepopisnim čütenjom ste sprevajele dve materi Treziko na grob Mimikin, kde je pajdašica pajdašici na grob položila lelijo i to na tisto mesto, kde je Mimikino srce počivalo. Gda je rožico položila, je pokojno etak nagovorila: „Draga pajdašica, sladka mi Mimika, ta lelija, štera je dnes precvela, kda si se ti, Jezüšekova lelija, k njemi v nebo odselila, ta lelija naj bo svedok, da bom tvojoj mami, ki je odsehmao mesto tebe moja mama, da bom njej v čistosti srca vdana i da njej bom kak ti z istinskih detečov lübeznostjov na pomoč. Sestrica molí za mene Boga, ka to tudi doprinesem“. Dve materi ste pa blažene odgovorile: „Tak naj bo, tak naj bo!“